

Espanyols de primera i de tercera

A Johann Juanito Muehlegg li van concedir el passaport espanyol a la velocitat de la llum... i va tornar a ser alemany amb la mateixa pressa quan va donar positiu a Salt Lake City. D'acord, era ciutadà de la Unió Europea i aquesta condició agilita els tràmits, però la raó de fons no era aquesta.

El motiu autèntic era el mateix que ha fet que fins a 94 esportistes hagin estat nacionalitzats per decret (naturalitzats) per interès nacional. Talant Duixebàev, Nina Jivanevskaia, Andrei Txèpkin, Glory Alozie, Sasa Djordjevic, Josephine Onya, Ayad Lamdassem, Arpad Sterbik, Siarhei Rutenka, Sancho Lyttle, Serge Ibaka, Astou Ndour, Laszlo Nagy, Iliass Fifa... fins a arribar a Ansu Fati, l'últim cas. Espanyols de primera que han obtingut un privilegi absolutament discrecional perquè, per ells mateixos o gràcies a la seva aportació a un equip, les expectatives de medalles espanyoles compensaven de sobres la discriminació. "Quan concorren circumstàncies excepcionals", diu la llei que ho regula. Som al cap del carrer.

El portal Civio.es va publicar abans de l'estiu un estudi que oferia conclusions preocupants –l'Estat espanyol nacionalitza per decret quatre vegades més esportistes que científics– basats en unes dades concloents: des del 1994 fins aquell moment s'havien atorgat 92 cartes de naturalesa a esportistes –l'última, a Ansu Fati, és la 94a–, amb 20 atletes i 11 jugadors de bàsquet com a esports més beneficiats. El grup d'esportistes és el més nombrós, a davant del món de la cultura (70), polítics i diplomàtics (51) i altres sectors, fins a arribar a 373.

Nacionalitza el PP i ho fa el PSOE, i a tots dos se'ls veu igualment el llautó. El 1999, un any abans dels Jocs de Sydney, cinc esportistes van ser nacionalitzats i el 2000 (massa tard ja per ser olímpics), cap. I la pràctica ha anat a més. D'escàndol majúscul és la dada de l'any preolímpic 2015 (14 naturalitzats, 13 d'esports olímpics), mentre que el 2016 (Jocs de Rio) només se'n va concedir una. Les casualitats, com els miracles...

Rere el vagó de primera ve el de segona. Per posar només dos exemples, Adel Mechaal i Ibrahim Ezzaydouni –entrevistat dimarts passat a L'Esportiu– han obtingut el passaport espanyol però no formen part de la llista de 95. Per què? Doncs perquè no van poder sortir del llarg i desesperant circuit ordinari de nacionalització del Ministeri de Justícia. No podien oferir medalles –o ja hi havia qui les garantia– i han hagut d'acreditar deu anys de residència per iniciar la petició –sumem-hi alguns anys més de tràmits–, bona conducta i integració. Requisits que se suavitzen molt –dos anys de residència– si provens d'Iberoamèrica. La madre patria encara remena la cua.

També hi ha espanyols de tercera. Són els fills de nouvinguts, mainada que vol fer esport i que, com a conseqüència de les sancions de la FIFA al Barça el 2014, en una aplicació diabòlica de la normativa d'inscripció de menors, no tenen accés a una fitxa federativa i es queden sense un dels factors de socialització i d'integració més eficaços. Perquè demanar-los que s'entrenin si no poden jugar no és sinó una discriminació tan ignominiosa que exigeix una revisió immediata de la norma que la sustenta. Cinc anys després, no ha passat res.

Publicat a:

-L'Esportiu. Nacional 26-09-2019, Pàgina 12

-L'Esportiu. Girona 26-09-2019, Pàgina 16

Font del document:

<http://www.lesportiudecatalunya.cat/opinio/article/1670924-espanyols-de-primera-i-de-tercera.html>